

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 347/2024
13.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Република Србија – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2391/23 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 13.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2391/23 од 05.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2391/23 од 05.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2170/19 од 20.11.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име материјалне штете 63.119,71 динара за неискоришћене слободне сате са законском затезном каматом од престанка професионалне војне службе 13.07.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 113.286,00 динара са законском затезном каматом од 20.11.2019. године као дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2391/23 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и делу става другог којим је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 113.286,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате и жалба тужене је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка у преосталом делу става другог којим је одбијен захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка од пресуђења до извршности. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име прековременог рада, а нижестепеним пресудама је одлучено усвајањем тужбеног захтева. Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер је правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, по питању да право професионалних војних лица, чији је послодавац држава, на исплату увећане плате по основу прековременог рада ужива непосредну судску заштиту, у складу са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари. Осим тога, утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, није прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

С обзиром на наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је Врховни суд применом члана 404 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима, дозвољеност ревизије цени се у смислу члана 403. став 3. истог закона, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 27.03.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 63.119,71 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**